

(22)

- 22 -

התפעלות - אבל המשכו לא יחנך כי כל הערבים יתקוממו אם העליה
תמשך, וזוהי דעה "החוגים הגבוהים" פה.

סיפור זה אינו אלא מאשר את הערכתי על המצב פה:

האמריקנים הרשמיים מקבלים דעתם מהפקידות. משרד חוץ
ומשרד המושבות הללו מנהלים תעמולה מכוונת המתקבלה על
דעת אמריקנים. ויש קודם כל לערער אמון זה לפקידות.
לונטל ביקש ממני להמשיך השיחה אחי בפילדלפיה,
והסכים שאוכל לבוא לפילדלפיה מבלי להיזקק לאספה פובלית.

9 דצמבר

יום ג'

כתבתי לסלומון גולדמן. בשעה זו לא יחנך שיעמוד

סרוק. יש לרכז חבר אנשי הסגולה שלנו.

בעשר וחצי בא אצלי אדוורד נורמן. הוא מלא

סרירות: על הדימוקרטיות, על הגויים, על הסלר ויפן -

ורואת שורות. רוצה בצבא יהודי. מוכן להתנדב ל"מסמר

החוף" פה - כי יוכל להתקבל בקצוץ, אבל היה בוחר בצבא יהודי.

זועם על אנשי הועד היהודי האמריקני. הוא אמנם חבר שם,

אבל אינו מאמין שהם מוכנים לעבודה משותפת אתנו. סאלני

אם להמשיך פעולתו בעיראק. זה עולה 100 לא"י לחודש.

100 לא"י לחודש הוצאות. יעצתיו להמשיך, אם כי אין בסחון

בהצלחה, מפני "שלח לחמך".

• / • •

שללחי אח הפסימיות. אמנם ברור שאמריקא לא מוכנה
וסרוב עושר היו בטוחים בעצמם יותר מדי, אולם צפונים כוחות
עצומים וסוף סוף יתקוררו.

דברנו על מצבנו המדיני והוא הבטיח להפגישני
עם רוזמן - שאומרים עליו שהוא יועצו הקרוב של ר-ס.

סעדי עם הלד - ראש אמלגמיסד בנק ויו"ר ועד
הפועלים. רציחי לדבר אחו על שחים :

(1) לא ציונים,

(2) ועד פועלים.

אולם הספקתי לדבר רק על הראשון. הוא חאר לי המצב
הפנימי. אין "ועד הפועלים" ברור אחרי "הועד האמריקאי".
למעשה הם הכריחו אותם להשתתף במסיבות אלו. בכמה דברים
עזרו לקונגרס היהודי, בניגוד לועד האמריקאי, כגון בחרם
נגד היסלר, באספות אהדה לאנגליה.

הקונגרס יצא מהמועצה לאחר שמועד האמריקאי ובני
ברית החליטו לאסוף לעצמם קרן. "הקונגרס" צדק, אך לא היו
צריכים לעזוב.

הוא מתנגד לסנוי ועדה של שלושה. הדבר יזיק.⁽¹⁹⁾
במסיבה כלליה כוחנו גדול ו אם כשיזדמנו רק שלושה שלושה
יתקורר אי-אמון. לדברינו לא ימסרו כמו שהם לצד השני.
יש להם כמה חששות, בעיקר אם מצבם פה לא ינזק בגלל א"י,
ואם נפזר חשש זה - יסודר הכל, אולם יש אחדים, המתנגדים

לאחור; במסיבה כללית לא ישפיעו, אולם במו"ם מקוצץ כוחם גדול.

שאלני מהי החכמית. הסברתי לו סעיפי הצעתי (כבלי לקרוא לפניו שום נוסח). הוא עורר ספקות בנוגע לחסיכת ברצון היטוב להיות שותף מלחמתי. נימקתי את חביעתנו זו והודעתי שאם זה לא מתקבל אין לנו מה לעשות אחם. נמנעתי מהכנסת שאלה צבא יהודי בגולה, כי אני מעריך הקושי שלהם, אם כי אני חולק על דעתם, אבל אנו בארץ - גוי ככל הגויים, ולא נשלים עם הפליה נגדנו מצד יהודים.

הוא הקשה גם על הסעיף א"י כמדינה - קושיה רוב ומיעוט. אמרתי שהקושיה היא קושיה, ועוד חזון למועד. לפי שעה יש לקבל שני עקרונות: ש' טוננו על עליה - ושיוון פנימי. נדברנו להפגש שנית לשוחח על "ועד הפועלים" וחנועתנו.

בחמש נפגשתי עם ווייז במשרד הקונגרס. השיחה הסוקדמת שהיחה לי עם גולדמן ואח"כ גם עם ליפסקי לא הועילה אלא להיסך. "בחוגי הקונגרס" החלה התרגזות - והילמן שינס סחניו. ווייז הורגז.

אמרתי לווייז שזה כמה שנים אני רואה בדאגה את הסוד בין חנועתנו ובין שאר חלקי חנועת הפועלים היהודית באמריקא. מטעמים סוציאליסטים אני מחננד לכך ורואה צורך באיחוד. אבל נימוק זה אינו מחייב את ווייז וגם לא מכריע

בנידון זה. הפעם יש לו ניסוק ציוני מחייב. סצננו באנגליה קשה ודרושה כל העזרה האפשרית באמריקא. חנועה הפועלים פה (20) לא כוח מכריע אבל רב-השפעה. עזרתם דרושה לנו - בחוץ היהדות האמריקנית (בלעדיהם תקשה השגת עזרת חוגי הגוינט), בחוץ חנועה הפועלים והממשלה האמריקנית - וביחס לחנועה הפועלים הבריטית. יש בפועלים היהודים באמריקא חססה סוגים :

(1) ציונים,

(2) ציונים למעשה ולא להלכה (רוב אנשי סגביה ההסת"ו).

(3) אוהדים קלוב לספעל הפועל העברי בארץ, אבל

סחנודים לציונות,

(4) אדישים,

(6) סחנודים. חסוג הראשון מיעוט קטן, חסוג השני

חלק עיקרי, אם לא רוב, ביחד עם סוג ג' אולי רוב מכריע, אבל בלי א' - אין לו עצמאות ואומץ, וה' גובר בהשפעתו. הצטרפות חנועהנו יש בה להבטיח עמדה פרו-ארצישראלית בת ועת הפועלים. ולשם כך כדאי לצאת מהקונגרס היהודי.

ווייז אמר שא"י קודמת לכל, ואם כי צר לו על הקונגרס

אבל הוא סבכר הציונות, והציע להזמין ססיבה של מספר חברי פוע"צ, ליפסקי וגולדמן לדון על השאלה. הסכמתי לכך.